

V.

Lægens bestemte Tone og tilsyneladende fuldkomne Klarhed over Guttens Tilstand kunde ikke andet end gøre et vist Indtryk paa Emanuel. Saa snart Vognen var kørt, gik han hurtigt tilbage til Sovekammeret. Han fandt her Gutten liggende udstrakt paa Ryggen, med helt tilbundet Hoved, ligesom hensunken i dyb Undren.

Da Barnet fik Øje paa Faderen, smilte det; og da Emanuel varsomt tog Plads ved Siden af Sengen og spurgte ham, hvordan det gik, rejste han sig ved egen Hjælp over Ende og begyndte helt kækt, næsten en Smule vigtigt, at fortælle om alt, hvad Doktoren havde foretaget sig med ham.

„Men hvad i al Verden skal saa det hele sige?“ udbrød Emanuel vendt imod Hansine, der i det samme kom ind fra Køkkenet med Sigrid og den lille Dagny, der var bleven sendt ud til Abelone under Doktorens Besøg. „Barnet er jo helt kvikt! Hvad er saa det for en Passiar om Feber og Kramper og jeg véd ikke hvad?“

„Snakkede Doktoren noget om det?“ spurgte Hansine og standsede pludseligt midt paa Gulvet.

„Aa, han snakkede jo baade op og ned. Det er nu en Gang Lægernes Manér. Bare de kan